

„Crește-ți copacul de neadevăruri dintr-o sămânță minusculă de adevăr.

Fă în așa fel încât minciuna ta să fie mai logică decât adevărul absolut.”

Czesław Miłosz

„Limbajul politic este conceput de așa natură că face minciunile să sune ca adevărul, preschimbă crima într-o faptă respectabilă și îi dă vântului o materialitate aparentă.”

George Orwell

CAPITOLUL 1

Când Kate Swift, care era la volanul vechiului ei Jeep, îi văzu pe cei doi tineri care-și croiau drum prin șirul de mesteceni desfrunziți de iarnă din partea de est a școlii primare, mergând greoi prin zăpada proaspătă înspre clădirea joasă din cărămidă, cu părțile din spate ale trencurilor negre identice fluturând ca aripile unor ciori din cauza vântului tăios dinspre Canada, își dădu seama că totul luase sfârșit.

Își dădu seama că păienjenișul de adevăruri spuse pe jumătate și minciunile bine ticluite care reprezentaseră povestea vieții ei în ultimii doi ani erau pe cale să fie spulberate.

A sosit momentul, își zise ea. A sosit, Kate.

Pe când își rostea numele – numele *adevărat*, nu cel sub care se ascunsese în orașelul acesta din nordul statului Vermont – își îndreptă brusc privirea spre grupul de elevi de clasa întâi care dădeau buzna în școală și zări o fracțiune de secundă cum părul lung și negru și ghiozdanul roz cu *Hello Kitty* al fiicei sale dispăreau prin ușile de sticlă deschise.

Momentul sosise, dar nu așa cum se temuse mereu că se va întâmpla; nu cu un polițist care să-i bată la ușă în miez de noapte sau un lUNETIST care să tragă din pădure. Nu. În timp ce se uita la băieții care înaintau spre școală, simți în ceafă fiorul rece al soartei nemiloase.

Un val familiar de adrenalină o năpădi pe Kate și își auzi sângele cum îi bubuia în urechi în timp ce se întindea să deschidă ușa jeepului. Coborî, simți frigul care o biciuia, iar ghetele ei din piele de vițel se afundară în zăpadă.

Își înăbuși un strigăt, fiind convinsă că fiica ei n-ar fi auzit-o, însă ei da, tinerii care acum se eliberaseră de zăpadă și mergeau ca la o prezentare de modă pe porțiunea îngustă de asfalt care fusese curățată și care ducea spre intrarea în școală, unde se înghesuiau mulți copii nerăbdători să scape de frig.

Când Kate se trezise în dimineața aceea, rămăsese sub pătura grea în întunericul camerei și făcuse ceea ce își impusese să facă în ultimii doi ani: să intre tăcută în pielea personajului.

O chema Holly Brenner. Avea douăzeci și opt de ani. Era o mamă singură cu o fiică de șase ani, Suzie.

Încercase să ignore teama și groaza care o însoțeau în fiecare zi când se trezea, certitudinea că aceea era ziua în care urma să se sfârșească totul.

Că în ziua aceea urma să fie descoperită.

Că în ziua aceea Lucien Benway urma să se răzbune.

Ținându-și groaza în frâu, întinsese mâna, își simțise firele de păr de pe antebraț cum se zbârlesc din cauza frigului și arătătorul ei se oprise pe un dreptunghi rece de plastic, amuțind ceasul deșteptător care suna la 6 dimineața.

Somnoroasă, se dusesse în camera fiicei ei și o sărutase pe frunte.

– Neața, iubito, zisese ea.

Fetița deschisese ochii și zâmbise:

– Neața, mami.

– Cine ești tu, scumpo? o întrebasese așa cum făcea în fiecare dimineață.

– Suzie, mami.

– Suzie și mai cum?

– Suzie Brenner.

Când își schimbaseră identitățile în urmă cu doi ani, se hotărâse să riște și să-i păstreze numele de botez fiindcă ar fi fost și mai confuz să o învețe un altul – lui Suzie, care începuse să vorbească mai târziu decât alți copii, îi luase multă vreme să-l spună.

O sărutase din nou.

– Bravo. Acum hai să te pregătești.

Se dusesse jos și preparase micul dejun, străduindu-se să nu pară nervoasă din cauză că lui Suzie îi luase prea mult să se îmbrace și pierduse autobuzul galben al școlii, care trecuse huruind pe strada lor în urma unui plug de zăpadă.

Așa că stătea lângă școală, în jeep, privind cum soarta se hotărâse s-o lovească pe neașteptate, simțind groaza care cuprindea orice părinte după ce se întâmplase la Sandy Hook.

Necrezând că totul era rânduit dinainte, că *ii fusese scris* să fie aici, Kate ieși din jeep și porni în grabă spre cei doi băieți care se apropiau de intrarea unde stătea gardianul școlii, Tataie, cu uniforma lui de paznic și cu părul alb care-i flutura în vânt când ridică o mână în chip de salut:

– Salutare băieți, încotro? auzi ea.

Tinerii continuă să meargă și Kate îi văzu că își zâmbesc unul altuia.

În timp ce ei se apropiau de Tataie, care făcuse un pas înapoi și spusese „la stați așa, ce căutați aici?”, speră ca instinctul s-o fi înșelat, că erau doar mimi, acrobați sau *traseuri* veniți să-i distreze pe copii și că hainele lor erau șifonate de instrumentele ascunse cu care își făceau meseria, dar băiatul mai blond își desfăcu trenciul și scoase o carabină Bushmaster M4, îl împușcă pe paznic de două ori, iar bătrânul muri înainte de a atinge zăpada. Celălalt băiat râse și încercă să-și scoată arma, care se agăță de o bucată de căptușeală ruptă.

Primul băiat trase o rafală, iar reculul trimise gloanțele peste capetele copiilor care țipau. Își fixă mai bine ținta și era gata să apese pe trăgaci când Kate, intrându-și în mână după toți anii în care stătuse pe bară, îl lovi din spate și îl doborî la pământ. Îi luă carabina și îl lovi în față, auzind cum i se rupe cartilajul nasului, apoi întoarse arma spre celălalt puști care reușise să și-o elibereze pe a sa și o îndrepta acum în direcția ei. Kate se aruncă într-o parte, iar gloanțele zdreliră cărămida de deasupra capului ei.

Era sigură că-l lovise în umăr, dar el o rupse la fugă în timp ce ea îndrepta din nou arma asupra lui, însă nu trase, de frică să nu-i rănească pe copiii din preajmă. Apoi el se făcu nevăzut într-o clasă – a fiicei ei.

Kate auzi un clinchet și se întoarse la băiatul întins pe jos, care arma un pistol semiautomat SIG Pro. Fiind prea aproape pentru a folosi carabina, îl lovi în gât cu patul armei, luă pistolul SIG și-l ucise.

În haina puștiului mort mai găsi un încărcător, pe care îl vârî în Bushmaster în timp ce se îndrepta cu pași repezi spre sălile de curs din partea laterală a clădirii.

Știa că ferestrele aveau trei straturi (contribuise la strângerea de fonduri pentru izolarea claselor în lunile lungi de iarnă) și calcula deja ce efect va avea sticla securizată asupra traiectoriei gloanțelor.

Kate se opri și se uită pe furis în încăpere.

Băiatul stătea cu spatele la ușa închisă. Brațul stâng îi atârna fără vlagă și avea sânge pe haină și gât.

Cu mâna dreaptă flutura carabina spre copiii care plângeau, iar când Marie Benet, o profesoară proaspăt căsătorită, se apropie cu brațele ridicate, el trase și femeia căzu. Reculul îl lipi de ușă și mai multe gloanțe loviră neoele care se făcură țândări și acoperiră podeaua cu cioburi.

Țipetele deveniră mai puternice. Kate o căută pe Suzie cu privirea printre copiii ghemuiți. Nu o văzu.

Se trase mai aproape de fereastră, știind că va trebui să tragă în ciuda faptului că glonțul urma să fie deviat și că precizia avea de suferit. Deodată, văzu la geam chipul fiicei ei, văzu mânuța care apăsa pe mânerul înțepenit și se rugă, nici ea nu știa cui, în timp ce degețelele reci și nesigure ale fetei se luptau cu mânerul care cedă brusc. Kate apucă fereastra, o împinse în interior și ridică arma dintr-o singură mișcare, în timp ce băiatul se întorcea spre ea. Îl împușcă de trei ori, de două ori în piept și o dată în cap, sângele și creierul i se împrăștiară pe ușă albă, iar arma căzu pe podea înaintea lui.

Apoi Kate lăsă carabina și se întinse după fiica ei, scoțând-o pe geam și găsind o putere neștiută care îi permise să-și țină fetița în brațe.

Alergă cu pași mari prin zăpadă, ridicând genunchii, simțind gerul mușcător în plămâni în timp ce se îndrepta spre mașină, auzind în apropiere zgomotul asurzitor al sirenelor, știind că nu avea decât un minut la dispoziție ca să ajungă la jeep și să plece de-acolo.

CAPITOLUL 2

Kate viră prea repede, roțile mașinii alunecară pe o porțiune cu polei și deodată jeepul deveni o mașină de curățat gheața scăpată de sub control care descria opturi în timp ce copacii, cerul cenușiu și casele cochete, gata de pus în ramă, se învârteau în jurul lor iar Suzie scotea un strigăt găuit.

Pregătirea lui Kate își spuse cuvântul, așa că viră pe suprafața alunecoasă, cu picioarele apăsând pedalele și cu mâna dreaptă pe schimbătorul de viteze, încercând să-și amintească toate manevrele corecte și, când Jeep-ul se opri (la doar câțiva centimetri de un copac), văzu mașina de teren a șerifului cu sirenele urlând și venind amenințător spre ele, cu luminile aprinse ca la discotecă, înainte să vireze spre școală și să dispară din câmpul vizual, lăsând doar amintirea unor urme pe drum – yankeii ăștia chiar se pricepeau să conducă pe viscol.

Kate se uită la Suzie. Copila nu scotea o vorbă, însă era roșie la față, cu lacrimi pe obraji, cu gura deschisă și umedă de salivă, și se uita lung la Kate cu ochii ei mari și negri.

Kate se întinse și o îmbrățișă.

- Mami, cine erau oamenii ăia de la școală?
- Nu știu, iubita mea.
- Voiau să omoare pe toată lumea.
- Da.
- Din cauza noastră, mami?
- Nu, puiule, nu din cauza noastră.